

VENTA

30 exemplars 1 pesseta

Un número solt
5 cèntims

ADMINISTRACIÓ

Carrer de Ponent, 1, 1.^a
(Buxó baix à la escala)Surte à llum puntualment
tots los divendres.

SUSCRIPCIÓ

ESPAÑA
Un trimestre 1 pessetaEXTRANJER
Un trimestre 2 pessetasLAS SUSCRIPCIONES
se pagan por adelantadoLos pagos pueden ferse
en sellos de 15 cèntims
ó en timbres
especiales per periódichs

PERIÓDICH POLÍTICH VERMELL

AL DIRECTOR DE EL OBRERO

Conegut Pamies: Acabo de veure lo darrer número que ha sortit del periódich que tan desacertada e indignament dirigeixes, y per ell m'he convenus de que ja has tirat la capa al toro, y que es inútil esperar de tu ni la més petita sombra de dignitat ni decència, quan no sabs que respondre à mas terribles y abrumadoras acusacions de que ets un dels primers desfassats de treballadors que, per *qua parte la vida*, no reparas en arrastrar lo nom de la classe obrera als peus dels poderosos en tot lo que estiga à la teva mà y 'n pugas treure profit.

Jo he sostingut en LA TRAMONTANA que 'l nombrament que feu lo municipi de Barcelona respecte als anomenats obrers que tenian de anar à Paris, fou degut al favoritisme y no al mèrit de la majoria dels nombrats, per quan uns ni eran obrers y altres no entenian en res del ram pel estudi del qual eran enviats à la Exposició parisen; jo he sostingut que aquest desacerç ó padrinatge del Ajuntament constituïa una ignominia pels quins acceptavan fer uns estudis en lo que no entenian, com per exemple tu, que ostentavas uns títols de professor sense saber ni d' escriure al dicat, cosa que ja saben fer casi tots los noyets de dotze ó tretze anys, al cap de quatre ó cinch d' anar à estudi. Y tu en lloch de defensarte, he ó malament, ja que no era possible, has agafat lo sistema de fugir de la qüestió, no resant res de mas acusacions, ni tant sols anomenant mon periódich, per lo que t' esgarriava 'l pensar que 's teus poguessen buscarlo pera entèrrarse de lo que t' deya, y apelant à la trapaceria y al embolca que fa fort, has forjat en EL OBRERO unas contestas tan llasimosas com desvergonyidas, pretenint ab indirectas tan totes y mal intencionadas com tu mateix, mossegar ma conducta personal, acerada llima en la que esteu condemnats à deixarhi las dents sens ferhi oca totas las serps verinosas que voldriau esbocinar.

Veritat que vaig à fer-te la mercè d' abaixarme fins à tu, favor que no podias esperar, y de fastiguar à mos benvolguts llegidors ab ta historia asquerosa y repugnant; mes ja que quin devias caillar, à lo menos per 'l instim de conservació que sent tot animal encor que sia d' estructura interior, t' has suicidat provocant en lo darrer número de EL OBRERO que 'm diverteixi ab tu ensenyante tal com ets, vaig à aprofitar lo lloch que destino avuy à honrarte, segur de que ja sabs tu que per més que te 'n lligui, de molt pitjor te 'n mereixes.

Comensaré per copiar ta darrera mostra de desvergonyiment, y luego tot anirà sortint. Dius en ton darrer número, no contestant may à lo dels teus mèrits de mestre per anar à Paris, y pretenint insultarme d' un modo que me fas llàstima:

Va de cuento:
En cierta ocasión había un individuo tan aficionado à no trabajar, que alquiló al gobierno sus fuerzas y su independencia, y se lanzó por esos mundos de Dios en persecución... crearán nuestros lectores que de certezas; pues no señor, en persecución de las DOS PESSETAS. Este individuo volvió sano y salvo de la guerra y desde luego se puso... A trabajar; preguntará usted. No. A repartir patentes de desvergonyencia à todo el mundo, y patentes de lacayo, y patentes de vago y de

burgués, hasta patentes de estufa y de deslealtad. Habia hecho tan gran acapio de todo esto por esos vericuetos, que no pudiendo soportar tanto peso, buscó en seguida descargarlo procurando largar alguna dosis sobre los demás.

No anomenantme, oh grandíssim tonto de Pamies, ara jo 'm veig obligat à avisar à tothom que aquest individu de las duas pessetas soch jo, cosa que no sabrian per tu, per la miqueta de vergonya que veig que encara te 'n has donat d' anomenarme.

Perque efectivament ho confesso: quan després de proclamada la República en Espanya aumentaren los carlins, jo vaig tindre la debilitat de ser dels primers d' allistarme als batallons de la Diputació, no pretenint pllassas de jefe ó d' oficial com tantas nullitats allavors anavan fent, sino agafant lo fusell per *defensar las duas pessetas*, que tu dius, y sortint desseguida à campanya, del primer fins al darrer dia que duraren aquells batallons, ascendint fins à oficial per antigüetat ó per mèrits en accions de guerra. Aixó, que estich disposat à repetir si 's carlins tornessen à ésser un perill algo serio per Espanya, tu, Pamies, no pots per menos de trobarlo censurable, porque llavors no vas ser ni seràs may capàs d' altra cosa que de lladrar com los goscos y guanyar batalias... à las taulas d' un café.

Y al tornar de la guerra, qué tenia jo de treballar! No trobant feyna del meu ofici, vaig posarme à viure de renda... acceptant una pllassa de conductor del tranvia, cosa que no sabrás may fer tu, Pamies, perque allí 's treballava y se seguies encara treballant per tres pessetas diarias de las cinch ó las sis del demati fins à las onze ó las dotze de la nit. Allí vaig cantarlas claras com ningú més à aquell célebre director inglés, deixantli 'l cotxe al pla de la Boqueria y defensant los drets del treballador, cosa que 't convendria à tu molt d' aprendre y que si vols te 'n donaré lliçons de tota mena. Després vaig continuar fent lo gandul posantme desseguida à empaparar habitacions...

Mes ara reparo job petulant è inepte Director de EL OBRERO: que t' estava parlant de mi, y jo no tinch de parlarne, tant perque no necessari defensa, com perque no tinch de rebaijar-me à fer cas de tas mamarratadas en contra meva.

Mentes jo defensava *las duas pessetas* à la montanya, ¿qué feyas tu aquí? Erats en ideas anarquistas com jo, y sabater d' ofici; mes pudinte la pega y 'l nyinyoli, te posares à repartir pa d' una cooperativa solidaria de forners. ¿Te 'n recordas com vas acabar allí? ¿Te 'n recordas que dongues uns comptes dels pans que repartias que ni 's del célebre Gran capitá poden compararsih? Preciament algo després vaig ésser jo individu d' un Jurat que remogué aquesta qüestió, y allí resultá que tu *canbiarés d' ideas perque no pogueres donar comptes dels pans que havias repartit ni pagar los deutes à la societat.*

¿Quin motiu més honrés tingueres per deixar de ser anarquista? ¿Eh que la publicació de aixó 't té sense cuidad? Donchs continú blinde la cara y escolta:

Te ficares luego al partit obrer; ¿per qué ara tampoch hi pertencies? ¿quins pans son los que allí has repartit? ¿No 't permetian acó organisar manifestacions en nom de la classe obrera

à favor del bisbe ó del governador, d' en Rius ó d' en Maluquer, ó de la protecció nacional en favor dels fabricants? Donchs qué 's pensavan/ aixó y embrutar aquest intell desitj de periódich que per escarni porta 'l nom de EL OBRERO es lo únich que sabs fer. Ara ja veig que pretes fundar una *Convenció socialista obrera* pel teu us particular: desitjo que 't vagi be pera que, escarmentant prompte als que 't creguin, s' acabi tothom de desenganyar de tu.

Jo no 't tractaré pas de gandul perque sempre te 'l hagas campada *redactant*, ab un bon setmanal sortit de caixas de societats obreras, aquest periódich en que no hi ha tres horas de feyna cada setmana à gotejar lo paper que t' arreglan à la impremsa. Jo sols te diré lo que ja casi tothom sabs: que tu ets un vividor incapàs de guanyarte la vida en ton ofici, y uns tontos los que 't mantenen ab la esquena dreta exercint de caricatura de Castelar obrer.

Y si la teva conducta pública es un treixit de batesses y d' inconseqüencias, ¿qué 'n dirém de ta conducta privada? ¿com es que abandonares la teva dona y 's teus fills fora cinch ó sis anys per fugir ab una *querida*? ¿no 't donas vergonya de que la llogia *Fills del Treball*, à la que pertencixias, se vejes obligada à votar una proposició d' ignominia en contra teu, y que no hi hagas pogut tornar à entrar? ¿No se t' encenen las galtes pensant en la suscripció que allí 's feu en favor de ta esposa y tos fills abandonats sens cap motiu, per evitar que no 's morissen de fam y que fossen lliensats de son domicili?

¿Com es que allà à Andalusia, fugitiu de casa teva, te tornares à fregar ab los anarquistas ¿que aquí ja abominavas perque 't coneixiam, hns al extrém de que la llogia al retornar à Barcelona me portares à mi mateix records d' ell sense que t' caygues la cara à trosos? ¿També tant se te 'n dona de que se 't pagui dir públicament tot aixó? ¿També estás tranquil de conciencia devant de tant de descrédit, de tanta vergonya, de tanta ignominia y de tanta deshonra com te tiro en cara, sens que hi falti una sombra de veritat?

Jo 't desafio à que de mi pugas dirne ni un sol mot que t' assemblí à totas aquestas cosas de que estés plena la teva vida.

Dirás me * 100 à LA TRAMONTANA, per lo por que 't fa 'l anomenarla; s' atrevirás ara potter, cegat pel despit, à insertar mon nom en ton periódich, afegint al darrera qualsevol calificatiu dels que 't pertencien. Pero no lograrás més que fer riure à qui 'm conege, perque tant la meva conseqüencia en ideas com ma conducta personal es un mirall ahont no pódem mirar sens caure enlluernats tots los que com tu, incapassos per guanyarnos la vida, no podém ni sabem ni velem tindre la independencia y la dignitat que 's necessita per poder mirar cara à cara à tothom ab la conciencia tranquila y 'l cor satisfet.

Y dispensen avuy tanta molestia mos lectors, que ja no 's tornaré à cansar més ocupantme d' aquest ratolinet de clavaguera ab pretensions de personatge de guarderopia, perque ara ja 'l he retratat tal com es, y tothom podré conèixer.

J. LLINAS

CARTAS DE FORA

La Escala 28 de Octubre de 1889.

Estimat company de infern: Desde 'l dia en que vaig tindre 'l càrrec de historiador corresponedor de son endemisme periodich, que estava esperant, siné perque es mon desitj servir de pesadilla a la gent negra, un succés més ó menos interessant pera comunicar.

Y havent arribat ja, donchs, lo tant desitjat moment, agafó les tocsa pluma y... així va' que trona.

Los dia 25 del present Octubre feu vinticincoh anys justas que 'l salvatisme carlista 's proposava robar, violar, incendiar y assassinar en La Escala, puig que era aquesta sa criminal mania sempre que lograva assolir las muralias del infuortunat poble que 's defensava ab armas pera no caure en sas garras.

[Pero no 'l vaigut al carnisme de la penúltima guerra civil pasada venir a atacar un número de quatre mil bestias de dues potes, capitanejada pel sanguoneri moxan Benet Frisany].

[Tanquich de res 'l vaigut a la bestia carlista que solo fou 'l insignificant número de quatre cents los que desde diestre 's defensavan].

[Y, finalment, no va servir al catibella Frisany, lo ser baixas y primas y fetas de fanch y pedra las muralias que guardavan la població de La Escala; puig que, degut a la brevedad ab que 's defensaren los molts que avuy se descansan en freda ilosa, y a n' alguns que encara 'n restan en vida, aquellos débiles mure se convertiren, pels carlistas, en murs inexpugnables].

Y heus aquí por qué, després de l'entusiasme y pluma d'entusiasme, la vila de La Escala, la memorable festa del 25 de Octubre de 1837.

Pera que 's vigi com ve ser festa completa lo dia 25 del passat Octubre, llegu:

Ab en nit del dia 24, es a dir, la vigilia de la festa que ab goig immens celebran tots los netians d'aquesta població, excepto los paritarians del Rey de l'As d'Orós, comença una oquejada a tocar el *Himno de Riego*, recorrent los carrers més céntricos de la població.

En lo dia mateix del glorios aniversario se toquen sardanas en la plaza, servint axó d'una de las més agradables diversions per los molts sardanistas que existexen en aquesta localitat. Per la nit del mateix dia, se feu una serenata a nostre liberal Ajuntament y decado 'l balló de la Casa Consistorial. Lo traou veterano Miguel Guerra, que a la época a que feig referencia se trobava a las muralias defendant la vila, donó un discurs que dura més de mitja hora, devant de un publich de més de 1500 personas, reanyant los fetos més culminants de tant cèlebre acontecimiento, sentí molt aplaudit.

Axat que fou lo discurs del valent veterano, la orquestra *La Alzanza* toca lo vals de despedida.

Varios liberals avanzats, axat l'acte que acabó de reanyar, se dirigiren a un local exprés al objecte de celebrar un fraterno banquet en conmemoración de tan gloriosa jornada.

Lo banquet, com se suposa, fou un banquet de proletari: ses ralets per barba y bon profit. Més aixó no importa, ab sis ralets cada un varen oficiar de gastronómicos com lo més deroxtorados capitalistas.

Los brindis, no obstant, foren liberalissims, y així ja comença la part excesa de la festeria.

En fi, acabaré dihent que tots los brindis y algun discurs, tot fou molt aplaudit, finalment lo banquet ab gran entusiasme y ganas de tornarch.

Aquí s'acabó lo bosqueje d'aquesta festa, la que rancomo als liberals escules no datan de celebrarla anualment, puig que, si aixis ho fan, demostraran que guarden grat recort pels que lutzaron valerosament per defender sa vida propia, la del nen, la dona y lo vell.

Si aixis ho feu, no daptéu que seré cada any la pesadilla de la gent carlista y clerical a la vegada que vos colocardis al puesto que correspon a tota persona de sentiments nobles y de ideas libertadoras.

FRIBARALL.

Sabadell 28 Octubre de 1889.

Apreciat fognolati del nostre departament: A mitja hora d'aquesta ciutat tenia una marmitta... ¡dich jol... una ermita anomenada de la Salut, que servex per divertir als habitants dels baixos de la Ramba una vegada cada any (lo quart diumenys d' Octubre), fenthi bramant un obri pel miralló de l'any 1804 va ferse de no morir del còlera cap d'aquells terrenos, y dich terrenos perquè d'habitants no 'n hi havia. La diversió es una colla de quadros que 'n duhen car noyas, y que ahir los ensenyava que ja li asseguro que ni en Clauselles de Barcelona sabria al alló son camas, brassos y caps ó copalacas de portadoras, y cap telech ni astrónem sabria li del mili d'aquell rovell d'ou que hi ha pintat en cada quadro ne sirt la verje de la Salut ó be la lina en un covar.

Y no se potega d'aquella casa n' han de dir de la Salut, perquè jo sé que de tot los que van a curarshi fenthi cantar romenos a la taula gran, tots ne tornan pjoior de lo que hi han anat. Com aquesta industriosa ciutat es de los que té menos inglesos... ¡dich jol... iglesia, y feu la primera que apedregó als pelgrins y la segona que feu lo mateix ab lo rossi de la aurora, es natural que 's diversixen aquestas simplicitas púdicas y esperen que vingui la nostra pera soprimirlas.

A. PABOS CONTACTS.

Manresa 28 de Octubre d' 1889.

Estimat Director: Feya molt de temps que 's amos de la acadèmia preparava una manifestación ab tot lo bombo possible y efectivamente ho han lograt. Després d'alguns dias de preparació, de fer disaapte y de enjagar guantilles a creu y a recreu desde la trona, lo diuemenie passat al demati, cap a Juncadella (magatzén de l'ana que dixa una hora de Manresa) tot lo remat miltich ab los correspondents rabadanos.

De regrés a ses carnelias, no ha vist un expectacimie més encantat, com 's era fanch y la naturalosa no podia soportar tanta ferúch, començá a enjagar las botas del riego pera netiarlas y donarlas ayre, comensant de moment lo diapsa, las satiras y la gatzara del número públich que la esperava para ferse un panxo de riure.

[Cap qui ha habito la seva oratoria exaltant a aquell beneyt del covar que li aygan Recardó, y oprimint de

fasticia a aquell digre cívicas anomenat Giordano Bruno! lo frac que a Reus li ferer aquelles oracions. No ho trobi estrany; li asseguro que es insensador d'alló y molt més, perquè lo que ell ha dit es lo cubdi sagrat, no tindrà valor per dirlo-si abont se li puga contestar. [Aquets pots vergoyas sempre posen de triar]! Apunta, poble, y quize sigas la hora que toca 'l compte!

Per fi, 'tot alló que deya de tanta miltia a la romeria rarcuda, ha sigut una broma; y a pesar de que tota la carlinada surti a pasturar, lo remat era esguerrat, curt, ple de nafrats, y per cada miltia deu famelias. Sols hi faltava un coro que cantés: *De sette y vi*.

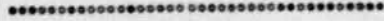
Los MANS.

Blanes 29 Octubre 1889.

Amich Director: Per las próximas elecciones municipales, estém en aquesta vila ab un com tan fet a cups de puny, que hi faltan moltissims electores a pesar de que, acudint a Girona, la 's lográ a son temps ferhi afegar bastante. Per aixó 's demostrea no 'n desanimém, y pensém que la falta del cens la soprimem ab nostra actividad y lograrem tot lo que 's puga.

Unimos tote y la victoria será nostra.

BLASQUET.

EN LO DIA DELS MORTS

Als morts en la diada aquesta als morts se rendeix tribu; puig que ab manera molt festa pels morts tothom fa la festa sempre que be se li acut.

Quant un ab sa bona fe a un procés adons perquè està ab la confiansa de que sabrá cumplir bi; al sens mirar que fa un tort fuig un dia 'l procesar.

L'infelis que 's ha abont es el que carrega ab la mort.

L'empleat de talls baixa que del sou no está content y un dia fuig de repent ab los fondos de la caixa; pera deixar un recort de sa sorprendent fugida, mentres busca ell el millor vida als que quedan de la mort.

Lo rector que massa estima a la seva majordona y se un dia que s'adona que un compromís s'aproxima; se posa ab ella d'acort aconsellantli que 's casí, li busca un marit tenasi y ell de casa 's trau 'l mort.

Aquell que té duna maza y sola de 'l que ella té manté sense treballar menja be porta un duro a la butaca, va vestit com un milort y per res may se contrista... Vaja, apentemlo a la lixta, que també carrega lo mort.

Quan dos per qualsevol fet entenden no conseqüenten y al tribunal compareixen decidits per armá un piet; dels dos sempre lo més fort té la partida guanyada, y 'l més fanch ab rahó sobrada pert y carrega ab lo mort.

Així en tot temps del any segueix aquesta corrent, regnant descaradament la hipocresia y l'engany; y com tothom vol fer sort fent prevaleix la trampa, lo que es pilló sempre campa y 'l tocto carrega 'l mort.

PARET SERRATICH.

Ja s'han obert las Corts. Y ja havém tingut a la primera sessió la gran gresca xerrentaria.

En Romero Robledo, lo gimnástich més atrevit de la política espanyola, ha aixecat la llebra sobre si las Corts tenian de durar cinch anys ó cinch legislaturas, y darrera d'aquella llebra hi han corregut conservadors, republicans, conjurats y ministres, resultant la primera corredissa d'aquesta temporada molt amena y divertida.

Ja tenim entreteniment per anarhi passant lo rato.

En la Universitat d'aquesta capital no fora estrany que algun dia hi hsgués tempestats.

A consecuencia d' haver entrat a desempeñar la cátedra d' Historia Natural nostre amich Odon de Buen, lliurepensador decidit que es y redactor que ha sigut del periódich madrileny *Las Dominicales del Libre pensamiento*, tota la gent reaccionaria se conjura pera combatiarlo ab tota mena d'armas, rabiosa de que expliqui la seva cátedra no més que científicamente, ab lo qual proba la enganyita de la creació del mon segons la teoria católica.

Mes si la gent reaccionaria l' ataca, en cambi sos deixebles n' están axai satisfets y tots los verdaders liberals orgulosos; que també hi ha alguns liberals entre 's professors d'aquesta Universitat, y aixó farà que quan los primers perdin la poca prudencia que avuy encara conservan, vinguin los segons a posarlos las peras a quarto, per lo qual dihém que no fora estrany que algun dia lo temple del saber se convertís en mercat de Calaf ú orga de rahons.

Los reaccionaris barrejats ab las personas no poden per menos sempre que produhir conflictos.

No soltres no creyém que la gent liberal de la Universitat deixi passar la seva als reaccionaris en aquesta qüestió de vida ó mort per la veritable ensenyansa.

Lo ministeri casi be 's troba perdut, per una dificultat de quaranta mil reminstres que está passant.

No es qüestió de presupostos ni d'ordre públich, no; no perilan ni las instituciones ni las pagas dels empleats, que sembla tindria d'esser lo més terrible de tot; lo que hi ha es que 's ministres no saben com sortirsen de lo que ells ne duhen la qüestió del personal, es a dir, del conflicte de donar colocación a las famolencas personalitats dels seus amichs.

Per cada empleo disponible, cada ministre té deu pretendents directes y cinquanta recomanats. [Pot donarse un conflicte més irresoluble?] Y pensar que tots los que 's quedin sense menjar del tros se convertirán en enemics!

[Oh! es molt gran lo patriotisme de tots los fabricants de política!]

Noticias d'interés de la política espanyola: Han conferenciado Romero Robledo ab Cánovas; Martinez Campos ab Daban; Cassola ab Martos; Lopez Dominguez ab Gamazo; y Sagasta ab Abascal.

Be ¡y qué? No tenen res més que fer aquestos senyors que buscare las pessigolias pera riure a costellas nostras?

La emigración ja no 's fa per personas ni per familias.

Un poble de prop de la Corunya que tenia 200 vehins, ha emigrat tot enter (los habitants, ey!) cap a la América del Sur, no quedant a la població més que 'l alcalde y 'l rector.

Se comprén. Com las autoritats son las que causan lo mal-estar dels pobles, no 's queda més remey a aquestos que fugir d'ellas pera poder viure.

Y no podria ferse que emigrasen las autoritats solas, pera que aixis restassin tranquils los pobles?

Al parlar en Romero Robledo a las Corts de inmoralitats que cometen los gobernants, ningú n' ha fet cas, no escoltántsel, per no ser ell qui está indicat en aquestos cassos pera censurar lo que tant ha fet.

Mes una vegada ha dit que ell may ha cambiad d' actitud per interés personal, y tothom se li ha clavat a riure a las barbas. Tant va 'l cantí a la font...

Llegeixo en las partes telegráficas d'un diari local, referintse a las Corts:

El señor Romero Robledo habla animadamente con el señor Martos.

El señor Sagasta ríase de la barba, sonriendo.

Ab, sí. Y 'l que tant interessants noticias telegrafía...

Toca 'l violón.

Una infelis dona d'aquestas que viuen de la prostitució de son cos, va tirarse lo dimars daltabaix d'un balcó al carrer, en lo de Roca d'aquesta ciutat. Y recordent que aquest fet no es nou a Bar-

colona, sino bastant corrent, se'ns acut preguntar com es que las autoritats consentien y tole-
 ran lo negoci de las esclavas blanques fins al
 extrem de que ls malvats explotadors d'aquesta
 carn humana pugan convertir sas casas en cas-
 tells y presons dels que no'n pot sortir la intel-
 ligent explotada sino tirantse pel balcó?

La prostitució reglamentada ab la excusa de
 la higiene y ab lo motiu de protegir y traçar
 ab l'arcbaterisme, es una de las infamias mes
 grans de nostres temps, que patrocinant tals
 barbaritats se diuen de civilisació.

EP

Alguns regidors de Barcelona s'aprofitan a
 París acudint a cada tech que canta'l credo y
 tota la doctrina piadosa.

Lo *fontodonisme* ha resultat ja enfermetat
 contagiosa per tots nostres pares municipals.

Y lo pitjor es que tractantse d'aquesta, des-
 ditjan tots estar en malaltia continua.

EP

Nostre amic y antic col·laborador de La
 TRAMONTANA FERRANDO ARIAS y ARDERIU está gra-
 vissimament malalt, temente fundadament per
 la seva vida.

No cal dir quan nos alegrariam de sa curació,
 ja que ell es un dels pocs que, possibint molts
 bens de fortuna, no's desdenya, sino al contrari,
 s'honra en dirse lliurepensador y revolu-
 cionari y en ser amic de desheretats.

EP

Un obrer municipal dels que han anat a
 París a estudiar la Exposició, nos ha remés
 una carta pera veure si dihentli alguna cosa li
 donariem importancia.

Es tal l'afany d'exhibirse de certs tipos, que
 fins veuriam ab gust que ls diguessen fill d'
 Senye mentre poguessen contemplar son nom
 en lletres de motllo.

Donchs, noy, aquesta vegada t'has tallat.

També havém rebut una carta d'un ignocent
 detensur d'en Gabarro, que's fica aliá about
 no'l demanan, secundant servilment los des-
 desios de son mestre, que vol tirar la pedra y
 amagar la ma.

Temps perdut.

Som massa gais vells pera donar importancia
 a certes ignorantias.

EP

A Can Feliu de Gaisols ha sigut inscrita ab
 molts gresca al registre civil una filla de Agus-
 tí Anglada y Adela Esteve ab los noms de Acri-
 a y Ofelia, sens que ja trobessin un juje tan
 carcamal com ara dos anys, que hi posa tota
 mena de dificultats, concretantse l'actual a
 complir ab la ley y ab son deber, facilitant la
 inscripció.

Avant y fora.

LO BARBER POLITICH

Com que a mi'ex m'encopiera
 y no tinc gaires quefira,
 me entretinc ab la goltarra
 tocant lo vals dels barbers.

Per obsequi dels que venen
 a servirse al meu saló,
 com que tota paciencia tenen
 los canto aqueixa canó.

Jo imito d'en Sagasta
 lo rebilat tupe;
 jo deixo las patillas
 a lo Rius y Tauler,
 y tallo'l pan y toros
 y afayto los clatells.

Lo meu viure a molta estranya,
 cregut que quanto sigilo rei,
 sens veure que aquí a Espanya
 lo gubern m'es un rival.

Eli lo obrer barberia
 y afasta ab molta afició,
 entonant ab alegria
 més que jo aqueixa canó.

Jo imito d'en Sagasta
 lo rebilat tupe;
 jo deixo las patillas
 a lo Rius y Tauler,
 y tallo'l pan y toros
 y afayto los clatells.

Si feig mal tot fent lo feyns
 prompte'm diu lo parroquia.
 —Si no canchis aqueixa eyra
 no m'acabas d'aleixar.
 Y'l gubern que tant espura
 la cara de la nació...
 ningú'l queixa ni murmura
 y tothom no la canó.

Jo imito d'en Sagasta
 lo rebilat tupe;
 jo deixo las patillas
 a lo Rius y Tauler,

y tallo'l pan y toros
 y afayto los clatells.

Si una mala estatució
 dono el cap d'algun pacient
 ja l'he fet posturada!
 y perdó un contribuent.

Y'l gubern que tant mal talle
 los cabells a discreció...
 la seva parroquia callo
 y escolta aqueixa canó.

Jo imito d'en Sagasta
 lo rebilat tupe;
 jo deixo las patillas
 a lo Rius y Tauler,
 y tallo'l pan y toros
 y afayto los clatells.

Si ab males eyras m'aguento
 ex par no gasti'l rabe;
 lo gubern id'adelante
 que ell manté la d'examole.

Per així l'aguent obli
 sens poder mentar toró
 es tirarse a un precipici
 al sé d'aquesta canó.

Jo imito d'en Sagasta
 lo rebilat tupe;
 jo deixo las patillas
 a lo Rius y Tauler,
 y tallo'l pan y toros
 y afayto los clatells.

Ja'm pot fer la composició
 lo gubern fent de barbe;
 quan acabi la paciencia
 la frontera passará.

Y cantant ab veu estranya
 la canó que heu sentit ja,
 farei allí nova companya
 hasta que'l gubern d'Espanya
 de afaytarnos desaxa.

JOSÉ M. CATALÀ

A Sant Martí s'ha fundat una germandat
 llanuda que fa esqueixar de riture.

La filla d'en Cacia y la d'en Molitó van pas-
 sant a recullir cotas, que pagant la mensua-
 litat se'ls promet... ¡atenció! que quan morin
 anirán d'arros tretze capellans y cinquanta
 escolans al seu enterro y luego li obriran lo
 forrellat del cel ab un tant per cent de rebaixa.

Y creuran vostés que no hi cau cap tonit?
 Donchs si senyors. Persona hi ha (parlant en
 perdó) que ja's recrea pensant en lo que dis-
 tirarà la seva ànima al veure'l can-can místich
 que, devant del estat que tanqui sos restos, ha-
 llarán los flamencs negres que anirán a son
 enterro.

Deixes de las orellansas que crian certs
 llanuts!

EP

Havém rebut una carta fetsada a Fullea y
 firmada Pablo Bergada Cura, demanannos la
 inserció d'ella pel dret que diu que li concede-
 la ley d'impreta.

Donchs ja que ab ley nos ve, per la ley li
 farem la idem.

Enteris millor, Sr. Bergada Cura, del art. 14
 de la vigent ley d'impreta, y ja veurá com la
 seva carta no está en cap condició legal d'ésser
 invertada.

Y disposi en lo que poguém servirlo no apar-
 tantse de la ley, ja que vosté la ley invoca.

EP

Un *Canari Cantador* de Fullea nos escriu
 que un tal mossen Pau dels Mataos, a mitj dir
 una missa va deixar los trastes de son treball
 demunt de la taula y va empendreles contra
 uns feligresos que sembla sé bastant de cap de
 esquila.

Altres dias sembla que també s'ha dirigit a
 aqueils mateixos devots dihentlos bruts, porchs,
 indecents, bárbaros, granujas, bestias, animals,
 males criansas, etc., que deuria donar gust de
 sentir aquesta Herania a la iglesia.

Ja estich vevent que algun dia las funcions
 piadosas de Fullea acabarán a corredissas.

EP

La iglesia de Vilamitjana ha sigut netejada
 de varios calzers, una croassa, la vera-creu y no
 sé si algun altre traste d'empassarse hostias,
 foradant los *caerists* calizos y calixeras pera
 emportarsho.

S' aixecá luego'l somaten y la Guardia civil
 pera buscar als lladres, pero ¡cucuti! no'n tro-

baren ni rastre, per més que registraren boscos
 y montanyas y moltas casas del poble, menos
 la dels devots y la rectoria.

(Y qué havien de trobar los infelissos!)

EP

Mossen Busquinya, jefe de las Fillas de Ma-
 ria de Parets del Valls, estava rabió de que
 una noya que feva tres mesos que era al poble,
 encara no s'hagués ficat al remat llanut que ell
 dirigia.

Y vetaquí que fa poch va morirse aquella
 noya, que encara no era Filla de la Maria, sino
 de sa mare, y al enterro volgueren anar sas
 amigas y portarli una corona que guardava'l
 mossen Busquinya, pero que ellas havian
 pagat.

Van a demanarli a son pare... espiritual la
 corona, y ¡mal rector se os endugui! lo mossen
 va insultarlas de tal modo en lloch de donarlos
 lo que volian, que las Fillas de la Maria, ven-
 santos la indignació per no sé ahont, ara volen
 desfilarse d'aquella senyora y dirli al Bus-
 quinya que'ls torni'ls diners de la corona, que
 ellas no volien més comedia.

Naturalment que aixó de soltar los diners lo
 capellut, de primer sortirà'l sol a las dotze de
 la nit. Pero tampoch conño que las del batalló
 marieco sapigan cumplir sas amenansas, per-
 que en Busquinya si convé ja las hi tocará
 aquell registre que'ls hi dona gust pera felas
 quedar a la tetera piadosa.

Que en quant a enganyar las Fillas
 de la Maria, no hi ha
 ningú com un capellut:
 ¡com ell també du faldilles!

EPITAFIS

Aquí un triat palau jau.
 Construhint lo rich palau
 d'un burges,
 caygué d'un alta bestida
 y va regarho ab la vida;
 la vida d'un pobre que no'l.
 S'admira avuy l'edifici
 d'aquell superb edifici...
 mes no coniega cap ploma
 que un palau tan admirat
 ha costat la vida a un home.
 ¡L'obrer sempre es olvidat!

Aquí descanxa D. Rley,
 Sola descanxa aquell que's canó;
 ¡per què pujan que descanó...
 si no va treballar may!

J. M. COLOMÀ

Los restos tancs stas filas
 de una obrera representant
 que explotant als ignorants
 passaren vida gnosa.
 Modelos de dignitat,
 honor, virtut, honrades...
 (Entenguis aixó al revés,
 que'l vers está equivocat.)

Mortal, seguis tan camí,
 y no't paris gens aquí
 si acordat no vols quedar.
 ¡Fechat aquí tota pinga
 los politichs conjurats
 que ni morts poden callar.

Jau aquí un hédol ostent
 que un fort vent de TRAMONTANA
 cert dia'l va arrencar
 y ab son bui lo va matar.

PEPE SIMPSON

XARADA

Ja se sabe lo que no es de,
 es barbe de agó;
 es deu ericic en plural
 y nom d'home mono total,
 que se'n diu lo más llanut
 que la terra ha aontgut.

Rosá ESPINAT.

MUDANSA

—Lo meu tú se diu total,
 deya en Ramon al Marçal.

MARANY

SOLUCIONS

A LAS CANTORIAS DEL HOMBRE PABAT

XARADA.—Cadi-er.
 TAMBÓ.—CLOCAS.—Un pollastre aixelat.
 L'OBREIRO MURICHO.—G. N. Nao. Aves. Ciris. Arenas.
 CARRAS. MUCAS. Cayelles. Guilleroy. CASERRA.
 Rellinas. Garriga. Gracia. Clara. Sila. Sel. La V.

Home que sab agrahir
y de conducta lleal,
crida 'l cos electoral
que ab constancia 'l va elegir...

y 'ls diu: — Os vinch á donar
avuy las gracias, companys,
perque fins d' aquí á quatre anys
no 'm podéu torná' á votar.